

Med sorgen og klagen hold måde (DDS 529)

Th. Laub 1918
GK 2008

1 Med sorgen og klagen hold måde,
Guds ord lad dig trøste og råde,
lad hjertet i sorgen ej synde,
ved døden vi livet begynde!

2 Vi indsvøber liget med tåre
og lægger det stille på bære,
men svøbet og båren betyder,
det slumrer, til dagen frembryder.

3 Lad hjerte og øje kun briste
og legemet lægges i kiste,
den time ej borte skal blive,
da Herren det kalder til live.

4 Hvad før var al ynde berøvet
og blandedes ganske med støvet,
en lysende bolig skal være
for sjælen i Himmerigs ære.

5 Se, kornet i jorden den sorte,
det synes så visselig borte,
men atter sin spire det skyder,
i gyldneste grøde frembryder.

6 O jord, vi en gave dig skænker,
med gråd i dit skød vi den sænker,
en dyrebar sæd du modtager,
vi derfor dig kalder Guds ager.

7 En sjæl i den støvhytte bo'de,
en sjæl, som på Frelseren tro'de
og længtes med håb mod det høje,
med Gud og hans glæde for øje.

8 Du, jord, må nu legemet gemme,
Gud vil det dog ikke forglemme,
men pryde det dejligt med ære
til evig hans billed at bære.

9 Ja, Herre, når tiden er omme,
da kalder du fluks dine fromme
fra striden i verden til freden,
fra hvilen i graven til glæden.

Aurelius Prudentius Clemens 4. årh.
Peter Hegelund 1586.
C.U. Sundt 1840.
Jfr. nr. 565